

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

1. ความเป็นมาของการวิจัย

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นเรื่องสำคัญในการพัฒนาประเทศ สังคมไทยตระหนักดีว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน สังคมต้องการทรัพยากรมนุษย์ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อแสวงหาความรู้ และเข้าถึงแหล่งข้อมูลต่าง ๆ รวมทั้งกระบวนการศึกษา โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องช่วยเสริมความสามารถนอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญทางด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่างๆ ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะเจ้าของภาษา (native speakers) ที่ใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น อันได้แก่ คนอังกฤษ คนอเมริกัน คานาดา และออสเตรเลีย แต่ชนชาติอื่นๆที่มีการติดต่อกันระหว่างชนชาติ เช่น คนไทยติดต่อกับคนจีน ญี่ปุ่น เกาหลี มาเลเซีย ฯลฯ ก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร หรือใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพในธุรกิจอย่างกว้างขวางและรวดเร็วเช่นนี้ ทำให้ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น จนกลายเป็นภาษาสากลนานาชาติ (English as an international language) ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศเป็นภาษาสำคัญในด้านการศึกษาจัดเป็นสื่อสำคัญนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ และเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการศึกษาในระดับสูงขึ้นไป

การศึกษาเป็นพลังสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และครูเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะเอื้ออำนวยให้การศึกษาดำเนินไปในแนวทางที่พึงประสงค์ ในขณะที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นมากขึ้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงจัดว่าเป็นบุคลากรที่สำคัญยิ่งที่จะถ่ายทอดความรู้และทักษะทางภาษา สร้างบรรยากาศและกิจกรรมทางภาษา อันจะเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาและรักที่จะเรียนภาษา ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในโลกยุคโลกาภิวัตน์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับโรงเรียนมหาวิทยาลัย ยังมีปัญหามากมาย

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN) หรือ “อาเซียน” เป็นองค์การทางภูมิรัฐศาสตร์และองค์การความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพ (The Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2510 ปัจจุบันมีสมาชิกจำนวน 10 ประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ มาเลเซีย ราชอาณาจักรไทยเนกา

บรูไนดารุสซาลาม สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหภาพพม่า และราชอาณาจักรกัมพูชา ผู้นำอาเซียนได้ลงนามปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2 (Declaration of ASEAN Concord II หรือ Bali Concord II) เพื่อประกาศจัดตั้งประชาคมอาเซียน หรือ ASEAN Community ภายในปี พ.ศ.2563 (ค.ศ. 2020) โดยสนับสนุนการรวมตัวและความร่วมมืออย่างรอบด้าน ประกอบด้วย 3 เสาหลัก (Pillars) ได้แก่ เสาหลักด้านการเมือง จัดตั้ง “ประชาคมการเมืองความมั่นคงอาเซียน” หรือ ASEAN Political Security Community (APSC) ด้านเศรษฐกิจจัดตั้ง “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” หรือ ASEAN Economic Community (AEC) และด้านสังคมและวัฒนธรรมจัดตั้ง “ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน” หรือ ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC) ต่อมา ผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบให้เร่งรัดการเป็นประชาคมอาเซียนให้เร็วขึ้นกว่าเดิมอีก 5 ปี คือ เป็นประชาคมอาเซียนโดยสมบูรณ์ในปี พ.ศ.2558

การขับเคลื่อนความร่วมมือด้านการศึกษาในกรอบอาเซียน ได้ระบุไว้ในแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ประกอบด้วย การจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ การส่งเสริมทุนอาเซียนและเครือข่ายการศึกษา การส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างกัน และการพัฒนาเยาวชนอาเซียน มีความชัดเจนในเป้าหมายของการให้ประชากรอาเซียนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงในปี พ.ศ.2558 การแลกเปลี่ยนการเรียนในสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนในกลุ่มอาเซียนเป็นเวลา 1 ภาคเรียน หรือ 1 ปี การส่งเสริมความร่วมมือ และการดำเนินงานเครือข่ายรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการส่งเสริมการวิจัยระหว่างสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การจัดทำหลักสูตรอาเซียนศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา การพัฒนาผู้นำเยาวชนอาเซียนอย่างต่อเนื่อง การดำเนินการแข่งขันระดับเยาวชนด้านต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้ผลการประชุมรัฐมนตรีศึกษาอาเซียน ครั้งที่ 6 ASEAN Education Ministers Meeting (ASEM) ซึ่งจัดขึ้นที่ประเทศบรูไนดารุสซาลาม ภายหลังจากเสร็จสิ้นการประชุมสภารัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ครั้งที่ 46 ที่ประชุมได้เห็นชอบแผนยุทธศาสตร์ 9 ประการ เพื่อแสดงเจตนารมณ์ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ภายในปี พ.ศ.2558 ประกอบด้วยสาระต่อไปนี้ 1) การสร้างความตระหนักรู้ของประชากรในการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน 2) ความร่วมมือในการพัฒนาภาษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง 3) การแลกเปลี่ยนครูและนักเรียน 4) การส่งเสริมเทคโนโลยีทางการศึกษาของกลุ่มประเทศอาเซียน 5) การส่งเสริมความเป็นเลิศของบุคลากรประเทศภาคีในกลุ่มอาเซียน เพื่อการแลกเปลี่ยนช่วยเหลือกันในการพัฒนาศักยภาพของประชาคมอาเซียนให้สามารถแข่งขันกับประชาคมโลกต่อไปได้ 6) การธำรงรักษามิปัญญาท้องถิ่นของประชากรในแต่ละภูมิภาค โดยเฉพาะการดูแลภาษาแม่ของแต่ละประเทศ

ให้มีความเข้มแข็ง ถึงแม้ว่าจะใช้ภาษาอังกฤษก็ตาม 7) การเชื่อมโยงด้านวัฒนธรรมของแต่ละประเทศในกลุ่มประเทศ อาเซียน 8) การร่วมมือแลกเปลี่ยนนักเรียนนักศึกษาในแต่ละระดับ และ 9) การเชื่อมโยงการประชุมรัฐมนตรีศึกษาอาเซียนและรัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในทุก 2 ปี

ในด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษากับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบกำกับดูแลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้ สกอ.กำหนดให้เปิดเสรีการค้าบริการด้านการอุดมศึกษาและการบูรณาการการเป็นประชาคมอาเซียนเป็นปัจจัยสำคัญในการจัดทำกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 เพื่อให้ระบบอุดมศึกษาเตรียมพร้อมในการรองรับให้ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้ โดยสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องเสริมหลักสูตรในทุกคณะและภาควิชา ให้นักศึกษาตระหนักในเรื่องของอาเซียนมากขึ้นทั้งรายวิชาอาเซียนทั่วไป รายวิชาที่เปรียบเทียบมิติต่างๆ ในอาเซียน รายวิชาที่เจาะลึกเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรมของประเทศอาเซียน การเตรียมความพร้อมในเรื่องของภาษา ทั้งภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาในการทำงานของอาเซียน และภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน นอกจากนี้ สกอ.ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ.2558 เพื่อเป็นแนวทางให้สถาบันอุดมศึกษาใช้วางแผนยุทธศาสตร์และนโยบายต่อไป ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาต้องมีการวางแผนในส่วนของสถาบันอุดมศึกษาทั้งในระยะสั้นและระยะยาวเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียนและเปิดเสรีการค้าบริการด้านการอุดมศึกษา ในปี พ.ศ.2558 ซึ่งจะส่งผลให้บัณฑิตในอนาคตมีคุณภาพระดับสากล และนำประเทศให้มีความสามารถในการแข่งขันได้ โดยสร้างความร่วมมือกับประเทศสมาชิกอาเซียนในการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบุคลากรไปยังประเทศเพื่อนบ้านในระยะเริ่มต้น และขยายวงให้กว้างขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการศึกษาในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ตลอดจนพัฒนาศูนย์ข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาในอาเซียน ทั้งนี้ สกอ. ได้จัดทำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552 เพื่อเป็นกรอบมาตรฐานให้สถาบันอุดมศึกษาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหรือปรับปรุงหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพครอบคลุมอย่างน้อย 5 ด้าน คือ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ความสามารถทางวิชาการ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบและด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและเพื่อประโยชน์ต่อการรับรองมาตรฐานคุณวุฒิในระดับอุดมศึกษา และเอื้อประโยชน์สำคัญกับผู้สอนให้มีคุณภาพ ความรู้ความเข้าใจ และสมรรถนะด้านศาสตร์การสอน ความเชี่ยวชาญในศาสตร์สาขาวิชาชีพ รวมทั้งมี

สมรรถนะในการทาวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และการต่อยอดองค์ความรู้ ตลอดจนมีสมรรถนะด้านการบริการให้ความรู้หรือประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อประโยชน์แก่สังคมและชุมชน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จึงได้เตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเช่นเดียวกับสถาบันการศึกษาอื่น เพื่อให้การเตรียมตัวดังกล่าวเป็นไปอย่างมีระบบ มีประสิทธิภาพ มีความพร้อมมากที่สุด

หนึ่งในปัจจัยของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียนคือ การส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ โดยที่กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของการทงาน (มาตรา 34 กฎบัตรอาเซียน) ทั้งนี้เพื่อให้ประชากรของประชาคมอาเซียนสามารถติดต่อสื่อสารกันได้โดยตรงและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นการที่จะทำให้ประชาคมอาเซียนสามารถมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในเวทีระหว่างประเทศที่กว้างออกไปอีกด้วย (the Blueprint of the ASEAN Socio-Cultural Community) 2

สาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้คนไทยส่วนใหญ่พูดไม่ออก ฟังไม่รู้เรื่อง อ่านไม่เข้าใจและเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ มีความเชื่อผิด ๆ ที่ว่าตนเองมีไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเพียงพอแล้ว แต่ความเป็นจริงคือ ไวยากรณ์ที่มีอยู่อาจจะไม่ถูกต้อง ไม่เพียงพอ หรือมีไวยากรณ์เพียงพอแต่นำมาใช้ไม่เป็น ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ใช้วัดระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่มีคุณภาพพอและไม่สามารถชี้ให้นักศึกษาเรียนรู้เนื้อหาของการที่จะนำไปใช้ในการพูดการเขียนได้จริง ทำให้นักเรียนเข้าใจผิดว่า ตนเองรู้ภาษาอังกฤษโดยการตีความจากคะแนนสอบที่ออกมาแต่ในความเป็นจริงแล้ว ระดับคะแนนที่สูงมิได้เป็นตัวสะท้อนถึงความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเลย เพราะมาตรฐานที่ใช้ประเมินยังไม่มีคุณภาพ จากอดีตที่ผ่านมา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่เคยมีการสอนสำเนียงและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ทำให้เมื่อพูดแล้วฝรั่งฟังไม่รู้เรื่อง สาเหตุที่สอนไม่ได้เพราะผู้สอนเองก็ไม่รู้วิธีการออกเสียงที่ถูกต้องเช่นเดียวกันไม่มีการสอนให้คิดอย่างเป็นระบบ และจูงใจคนฟังได้ ทำให้ในขณะที่พูดกับชาวต่างชาติ นอกจากสำเนียงจะฟังยากแล้ว เนื้อหาที่พูดยังไม่ชัดเจน ไม่น่าสนใจ และไม่น่าเชื่อถือเพราะไม่มีเหตุผลมาสนับสนุนในสิ่งที่พูด ในการเขียนก็เช่นเดียวกัน สังคมตะวันตกเน้นเหตุและผลเป็นหลัก การเขียนประเด็นต่าง ๆ ขึ้นมาลอย ๆ โดยไม่มีเหตุผลมาสนับสนุน หรือไม่มีการหักล้างประเด็นของฝ่ายตรงข้ามว่า อีกฝ่ายไม่มีเหตุไม่มีผล

ตรงจุดใด ถือว่าเป็นการยกประเด็นที่ฟังไม่ขึ้น หรือเป็นการโต้เถียงไปอย่างน้ำขุ่น ๆ ไม่มีการสอนให้สร้างมโนภาพ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ต้องใช้มโนภาพเข้ามาเกี่ยวข้องในทุก ๆ ส่วน ทั้งพูด ฟัง อ่าน เขียน ดังนั้น การไม่มีมโนภาพจะทำให้การเรียนรู้ซ้ำและไม่เป็นระบบ ไม่มีการสอนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษมากพอ หรือศัพท์ที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน หรือสอนในลักษณะ Collocation เพื่อเน้นเรื่องในการถ่ายทอดแนวความคิดออกมา มีความเชื่อที่ผิด ๆ ว่า “ถ้าอยากพูดภาษาอังกฤษได้ จะต้องไปเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ” การจะเรียนสนทนาภาษาอังกฤษนั้น ควรเรียนเมื่อเราพอมีพื้นฐานในด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องในระดับหนึ่ง และมีคำศัพท์เพียงพอในการพูดเสียก่อน การเรียนสนทนาตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อฝึกพูดภาษาอังกฤษเป็นการเสียเวลา เพราะชาวต่างชาติมีวัฒนธรรมที่ว่า หากแก้ไขภาษาใครถือว่าเป็นการเสียมารยาท จึงพยายามเข้าใจในสิ่งที่เราพูดอยู่เสมอ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจผิดว่าสิ่งที่พูดนั้นถูกต้อง และต้องใช้เวลาในการเรียนรู้และซึมซับการใช้ภาษาที่ถูกต้องจริง ๆ ดังนั้น การเรียนสนทนาภาษาอังกฤษควรเรียนเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย มีความชำนาญในการพูด และไม่เก้อเขินเมื่อต้องพูดคุยกับชาวต่างชาติ แค่นี้คงจะสรุปได้แล้วนะว่า ...เพราะอะไร.. สาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เรามักจะพบว่าเยาวชนไทยที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวนมาก ยังรู้สึกว่าคุณเองมีปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ถึงแม้จะใช้เวลาในการเรียนเป็นระยะเวลากว่า 3 - 6 ปี หรือมากกว่าแล้วก็ตาม หากสังเกตชาวต่างชาติที่มาอาศัยในประเทศไทย ซึ่งไม่ได้เรียนวิชาภาษาไทย แต่สามารถที่จะสื่อสารกับคนไทยได้ในชีวิตประจำวันนั้น จะพบว่าลำดับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศต่างจากขั้นตอนของเยาวชนไทยอย่างมาก เพราะส่วนใหญ่ เด็กไทยจะถูกปลูกฝังให้รู้จักการเขียน หรือการสะกดก่อน และจึงแต่งประโยคและนำมาพูด โดยบางคนอาจต้องไปเรียน English Conversation เพื่อการนี้โดยเฉพาะ โดยมีความเชื่อว่าการสนทนาเป็นศาสตร์ขั้นสูงในการเรียน จึงไม่แปลกที่จะพบว่าคนไทยส่วนใหญ่ท่อง A-Z ได้ แต่ไม่สามารถ หรือไม่มีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษ หรืออ่านภาษาอังกฤษได้ แต่ฟังชาวต่างชาติพูดไม่รู้เรื่อง โดยหลักสูตรของต่างประเทศในการเรียนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาถิ่นนั้น จะเริ่มจากการทำความเข้าใจในการฟัง และพูดก่อนเป็นขั้นพื้นฐาน ซึ่งอาจไม่ส่งผลในด้านวิชาการในขั้นต้น แต่ส่งผลโดยตรงต่อความเคยชิน ที่จะฟังและพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ โดยการสนทนาจะถูกจัดเป็นวิชาขั้นพื้นฐาน(ไม่รวมถึงการสนทนาในสาขาวิชาเฉพาะ) การอ่านทำความเข้าใจ และการเขียนเป็นศาสตร์ขั้นสูง เพราะฉะนั้นถ้าน้องๆ หรือเพื่อนๆ คนไหนอยากจะทำพัฒนาความกล้า รวมถึงทักษะการเรียนรู้และการสื่อสารต้องหมั่นฟัง ขยันใช้ และพกความกล้าติดตัวไปด้วยทุกครั้ง

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่มากมายแตกต่างกันไป แต่ปัญหาหนึ่งที่ทุกโรงเรียนมีเหมือนกันก็คือ ปัญหาที่นักเรียนรู้ศัพท์น้อย ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษและยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีกหลายอย่างตามมา การรู้ศัพท์น้อยมีประเด็นสำคัญสองส่วน คือ ส่วนแรก : "คำศัพท์คือพื้นฐานหลักของการเรียนภาษาทุกภาษา" หากรู้ศัพท์น้อยก็จะเป็นปัญหาทั้งในการสอนของครู และการเรียนการสอนของนักเรียน เช่น จบ ป.6 ควรรู้ศัพท์ 1,000 คำขึ้นไป จึงจะสามารถเรียนภาษาอังกฤษชั้น ม.1 ได้โดยไม่ยาก ส่วนจบ ม.3 ควรรู้ศัพท์ 2,000 คำขึ้นไป และ ม.6 ควรรู้ 3,000 คำขึ้นไป จึงจะสามารถทำข้อสอบมาตรฐานต่างๆ ผ่าน แต่ในความเป็นจริงแล้วนักเรียนส่วนใหญ่รู้ศัพท์ไม่ถึงครึ่งของจำนวนที่หลักสูตรกำหนด ฉะนั้นต่อให้ครูเก่งแค่ไหนก็ยากที่จะสอนให้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น ในกรณีที่เด็กสอบได้คะแนนศูนย์นั้น เชื่อว่าคงมิใช่เกิดจากปัญหาข้อสอบฝ่ายเดียว แต่น่าจะเป็นเพราะพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษต่ำกว่ามาตรฐานเกินไป เมื่อเจอข้อสอบในลักษณะต้องอ่านสรุปเรื่องก็ยากที่จะเข้าใจจำเป็นต้องอาศัยวิธีเดา ยิ่งเป็นข้อสอบที่ตอบผิดแล้วติดลบโอกาสได้ศูนย์มีมาก

ส่วนที่สอง : "สอนและเรียนอย่างไรนักเรียนจึงจะรู้คำศัพท์ได้มากๆ" การให้ท่องศัพท์ทุกวัน วันละ 5-10 คำนั้น เป็นวิธีที่ไม่ได้ผลกับนักเรียนส่วนใหญ่ เพราะถ้าได้ผล ปัญหาในส่วนแรกคงไม่เกิด ฉะนั้นต้องปรับวิธีเรียนเปลี่ยนวิธีสอนใหม่ โดย 1.สอนยึดหลักธรรมชาติของการเรียนภาษาทุกภาษา ที่ต้องเริ่มจากการฟังและการพูดก่อนการอ่านและการเขียนเสมอ เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะสามารถอ่านออกเขียนได้ก่อนฟัง-พูดเป็น เหมือนที่เราสอนลูกหลานในครอบครัวให้รู้จักฟัง-พูดภาษาไทยได้ก่อนแล้วค่อยส่งไปเรียนอ่าน-เขียน ในการสอนฟังสอนพูดนั้นเราจะสอนจากศัพท์เป็นคำคำก่อนแล้วค่อยขยายไปเป็นกลุ่มคำและประโยคสั้น-ยาว ที่ถูกต้องตามหลักภาษาและไวยากรณ์ เมื่อฟัง-พูดได้ระดับหนึ่งก็แสดงว่ารู้ศัพท์มากพอที่จะเรียนอ่านเรียนเขียนได้ง่ายและสนุก 2.สอนให้นักเรียนสามารถใช้ประสิทธิภาพพลังสมองสูงสุดทั้งซีกขวาและซีกซ้าย บวกกับการใช้เทคโนโลยีและสื่อ เพื่อช่วยให้จำศัพท์ได้มากๆ โดยไม่ลืมและไม่เบื่อ เป็นวิธีที่โรงเรียนระดับอนุบาล-ประถมศึกษาในมาเลเซียใช้กันมาก สำหรับในประเทศไทยมีสอนอยู่หลายโรงเรียน โดยกำหนดเป้าหมายเฉพาะด้านคำศัพท์ไว้ชัดเจนเช่น เรียนสามปี จบ ป.6 รู้ 2,000 คำ จบ ม.3 รู้ 3,000 คำ เป็นต้น จากผลการสอนที่ผ่านมาพบว่าทุกฝ่ายพอใจกับความก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้นและรู้คำศัพท์ได้ใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่กำหนด คือปีแรกเน้นศัพท์ทั่วไป 500-1,000 คำ เพื่อเป็น

ฐานในการเรียนรู้อย่างแตกต่าง 50-100 แบบ แล้วค่อยเรียนศัพท์และเนื้อหาตามหลักสูตรในปีที่สอง-สามต่อไป นับเป็นก้าวแรกที่สำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถการเรียนรู้ของผู้เรียน

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ปีพ.ศ.2519 ทั้งระดับมัธยมและประถม พอจะประมวลเหตุผลที่เด็กก่อนEngได้ดังนี้ 1.เด็กไม่ชอบเรียนเพราะเรียนแล้วไม่รู้เรื่อง เวลาสอบทำคะแนนได้น้อยหรือสอบตก 2.มีช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน ด้วยความตั้งใจสอนของครูที่จะให้เด็กเข้าใจและรู้เรื่องแต่เด็กอาจจะรับรู้ช้าหรือเรียนไม่ทัน ครูก็อาจจะมีการดุหรือตำหนิเด็กบ้าง เด็กที่พอเข้าใจก็ไม่เป็นไรแต่เด็กที่ไม่รู้เรื่องจะเบื่อและไม่ชอบภาษาอังกฤษ 3.เด็กไม่อยู่ในสถานการณ์จริงในการใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของการเรียนEng ทั้งๆที่ครูได้แจ้งวัตถุประสงค์ของการเรียนแล้ว หรือจะใช้เทคนิคการสอนแบบต่างๆก็แล้ว เช่นRole play ,การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร,Games, Songs เป็นต้น 4.หลักสูตรจะไปในทิศทางใดกันแน่ อย่าลืมนะว่าภาษาอังกฤษสำหรับเราคือภาษาต่างประเทศไม่ใช่ภาษาที่สอง ในหลักสูตรแกนกลางกำหนดรายละเอียดสาระได้ใหม่เพราะครูโรงเรียนประถมสอน 1ชั้น 8 วิชา ไม่มีเวลาที่จะหารายละเอียดต่อจากetc.ในหลักสูตรแกน ต้องเห็นใจครูด้วยค่ะ 5. ข้อสอบระดับชาติทั้งหลายเด็กทำไม่ได้แล้วเด็กก่อนจริงหรือ 6.ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษรวมถึงนักเรียนด้วย ทำหน้าที่ของตนถูกต้องตามบทบาทและดีแล้วหรือ

ดังนั้น การเตรียมความพร้อมนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ด้านความสามารถใช้ภาษาอังกฤษจึงเป็นความสำคัญอย่างยิ่งยวด กอปรกับเป็นการเตรียมความพร้อมแก่ทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพตอบสนองต่อความท้าทายของการพัฒนาของชุมชนทั้งระดับภูมิภาคและระดับระหว่างประเทศ